

92- CHUYỆN HAI TỖ-KHEO THẤY TÔN GIẢ KỶ-DẠ-ĐA ĐƯỢC SINH Ở CÔI TRỜI

Bấy giờ, ở Nam Ấn độ có hai vị Tỳ-kheo nghe tiếng Tôn giả Kỳ-dạ-đa có đại oai đức, nên họ đi về phía nước Kế tân, đến chỗ của Tôn giả, con đường dẫn đến thấy dưới một gốc cây, có một Tỳ-kheo, hình thể hết sức tiêu tụy, ngồi trước bếp đốt lửa. Hai vị Tỳ-kheo này hỏi:

–Ngài có biết Tôn giả Kỳ-dạ-đa chăng?

Đáp:

–Ta biết.

Hai Tỳ-kheo kia hỏi:

–Hiện nay Tôn giả ở đâu?

Đáp rằng:

–Ở trong hang động thứ ba, phía trên núi.

Hai Tỳ-kheo kia liền leo lên núi, đi vào hang đá, thì thấy vị Tỳ-kheo nhen lửa lúc này. Khi ấy hai vị Tỳ-kheo này nghi là chuyện lạ.

Một Tỳ-kheo nói:

–Ngài có danh đức như vậy, lo gì không làm được, mà phải đến đây trước?

Lúc đó một Tỳ-kheo cầu Tôn giả giải quyết sự nghi ngờ nên hỏi:

–Tôn giả có oai đức như vậy, vậy tự nhen lửa làm gì?

Tôn giả đáp:

–Ta nhớ nổi khổ sinh tử đời trước. Nên nếu bây giờ đầu, mặt, tay chân của ta có thể nhen lửa được, thì ta cũng vì chúng Tăng mà nhen lửa, hướng lại đốn củi ư?

Khi ấy hai Tỳ-kheo liền hỏi:

–Không rõ nổi khổ sinh tử ngày xưa của Tôn giả như thế nào, xin nói cho nghe.

Tôn giả đáp:

–Ta nhớ ngày xưa, trong đời thứ năm trăm, ta sinh trong loài chó, thường bị khốn khổ vì đói khát, chỉ có hai thời là được no đủ. Một là gặp người uống rượu say mửa đồ ăn dưới đất, nhờ vậy mà được no đủ an lạc; hai là gặp hai vợ chồng người ta cùng nhau làm lụng, người chồng thì ra ruộng cày bừa, còn người vợ ở nhà nấu ăn. Khi ấy người vợ vì có chút việc ra ngoài, ta liền nhẩy vào ăn trộm đồ ẩm thực của họ, gặp họ để đồ ăn ở chỗ có miệng rất nhỏ, ban đầu tuy đút đầu vào được, nhưng sau rút đầu ra rất khó. Tuy được một bữa no, nhưng sau đó phải nhận chịu sự đắng cay khổ sở. Lúc người chồng ở ruộng trở về, liền cắt đầu ta ngay lúc ta đang đút đầu vào vật đựng đồ ăn.

Khi ấy hai Tỳ-kheo này nghe Ngài thuyết pháp, nhằm chán sinh tử, đắc quả Tu-đà-hoàn.